



съзнаха. Най-сетне съгледаха между камъни една колиба. Влязнаха въ нея. Но вътре бѣше тъмно и мръсно. Гредитѣ черни, обвити съ паяжини. Бубулечки пълзѣха навсѣкжде. Прилѣпи висѣха. Птичкитѣ нѣмаше кжде да починатѣ. Затова останаха да преспятѣ въ колибата. Тъкмо бѣха задрѣмали, колибата свѣтна и тѣ се пробудиха. Бѣха влязли две ангелчета.

Едното рече на другото:

— Въ тази колиба утре вечеръ ще се роди Синь Божий.

— Отде знаешъ?

— Чухъ като си говорѣха голѣмитѣ ангели.

— Миличкия Исусъ, какъ ще лежи въ тази мръсна колиба?

— Ехъ, така било писано въ старитѣ книги!

Ангелчетата си отидоха. Славейката рече:—Славейко, чу ли?

— Чухъ.

— Нѣма спане, хайде на работа! Да изчистимъ колибата!

Дветѣ птички веднага се заловиха за работа. Разкъсаха паяжинитѣ по стениѣ и гре-

дитѣ. Съ човкитѣ си кълвѣха бубулечкитѣ. Изгониха прилѣпитѣ. Съ крилцата си пометоха праха по стениѣ и пода. Работиха цѣла нощъ и цѣлъ день. Колибата стана чиста и свѣтла като нова.

Уморени, славейтъ и славейката се сгушиха подъ една гредата и заспаха. Посрѣдъ нощъ се събудиха. Колибата цѣла бѣше залѣна съ свѣтлина. Въ яслата

лежеше малкиятъ Исусъ, а наоколо въ полукръгъ бѣха колѣничили малкитѣ ангелчета. Задъ тѣхъ пѣеха голѣмитѣ ангели. Малкиятъ Исусъ се усмихваше, а надъ него наведена майка му го галѣше.

Зарадваха се птичкитѣ. От-

вориха човкитѣ и не сътиха какъ зачуруликаха. Ангелитѣ млъкнаха и се услухаха. Исусъ вдигна очи нагоре. Славейтъ се зарадваха и още по-силно запѣха. Дълго всички слушаха чудната имъ пѣсень.

Отъ тогава славейчетата започнаха да пѣятъ и станаха любими пойни птички въ цѣлия свѣтъ.

